

PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 179/22

Luksemburgā, 2022. gada 9. novembrī

Vispārējās tiesas spriedums lietā T-158/21 | *Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe*/Komisija

Vispārējā tiesa apstiprina Komisijas paziņojumu par atteikumu veikt Eiropas pilsoņu iniciatīvā *Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe* pieprasītos pasākumus

Savienības jau veiktie pasākumi, lai uzsvērtu reģionālo vai minoritāšu valodu nozīmīgumu un veicinātu kultūru un valodu daudzveidību, ir pietiekami iniciatīvas mērķu sasniegšanai

Prasītāja *Citizens' Committee of the European Citizens' Initiative "Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe"* lūdza Eiropas Komisiju reģistrēt ierosināto Eiropas pilsoņu iniciatīvu (EPI) ar nosaukumu *Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe* ¹.

Ierosinātās iniciatīvas mērķis bija aicināt Eiropas Savienību pieņemt virkni tiesību aktu, lai uzlabotu nacionālām un lingvistiskām minoritātēm piederošo personu aizsardzību un stiprinātu kultūru un valodu daudzveidību Savienībā.

Pēc tam, kad Komisija ierosināto EPI bija reģistrējusi ² un bija savākts pietiekams parakstu skaits tās atbalstam, prasītāja aplūkoto EPI iesniedza Komisijai. Kad Eiropas Parlaments bija paudis savu nostāju par EPI ³, Komisija 2021. gada 14. janvārī pieņēma paziņojumu ⁴, ar kuru tā atteicās veikt EPI pieprasītos pasākumus, kas attiecās uz deviņiem priekšlikumiem un tostarp uz uzskaitītajiem:

- Padomes ieteikumu "par kultūru un valodu daudzveidības aizsargāšanu un veicināšanu Savienībā" (1. priekšlikums);
- Parlamenta un Padomes lēmumu vai regulu ar mērķi radīt lingvistiskās daudzveidības centru reģionālo un minoritāšu valodu jomā, kuru finansētu Savienība un kura uzdevums būtu sekmēt daudzveidību visos līmeņos (3. priekšlikums);
- ES tiesību aktu grozījumiem, lai nodrošinātu kvazivienlīdzīgu attieksmi pret bezvalstniekiem un Savienības pilsoņiem (6. priekšlikums); un

¹ Atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (ES) Nr. 211/2011 (2011. gada 16. februāris) par pilsoņu iniciatīvu (OV 2011, L 65, 1. lpp.), kas no 2020. gada 1. janvāra ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2019/788 (2019. gada 17. aprīlis) par Eiropas pilsoņu iniciatīvu (OV 2019, L 130, 55. lpp.).

² Komisijas Lēmums (ES) 2017/652 (2017. gada 29. marts) par ierosināto iniciatīvu *Minority SafePack – One million signatures for diversity in Europe* (OV 2017, L 92, 100. lpp.).

³ 2020. gada 17. decembra Parlamenta rezolūcija (2020)2846(RSP), P9_TA PROV (2020)0370.

⁴ Komisijas Paziņojums (2021. gada 14. janvāris) C(2021) 171 final.

– grozījumiem Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīvā ⁵, lai nodrošinātu brīvu pakalpojumu sniegšanu un audiovizuālā satura uztveršanu reģionos, kuros dzīvo nacionālās minoritātes (8. priekšlikums).

Spriedumā Vispārējā tiesa prasītājas **prasību atcelt Komisijas paziņojumu noraida**. Tādējādi šī lieta dod iespēju Vispārējai tiesai, pirmām kārtām, precizēt, ka, neskarot no Regulas 2019/788 izrietošās prasības, vienlīdzīgas attieksmes princips nenosaka pienākumu Komisijai rīkot vienādu skaitu sanāksmju ar katras EPI organizatoriem un, otrām kārtām, piemērot risinājumu, ko Tiesa ir izmantojusi spriedumā *Préfet du Gers* un *Institut national de la statistique et des études économiques* ⁶, runājot par tiesībām, kas piešķirtas tikai Savienības pilsoņiem.

Vispārējās tiesas vērtējums

Pirmkārt, Vispārējā tiesa norāda, ka Komisija attiecībā uz apstrīdēto paziņojumu ir ievērojusi **pienākumu norādīt pamatojumu**. Ņemot vērā Savienības iestāžu jau veiktos pasākumus jomās, uz kurām attiecas aplūkotā EPI, un Komisijas veikto minēto pasākumu īstenošanas uzraudzību, **Komisija uzskatīja, ka šajā stadijā, lai sasniegtu EPI izvirzītos mērķus, papildu tiesību akts nav vajadzīgs**.

Otrkārt, Vispārējā tiesa uzsver, ka atbilstoši **vienlīdzīgas attieksmes principam** sanāksmju skaits, kuras Komisija rīko ar EPI organizatoriem, var atšķirties, it īpaši atkarībā no EPI rakstura vai sarežģītības, līdz ar to Komisijai nav pienākuma rīkot vienādu skaitu sanāksmju ar katras EPI organizatoriem.

Treškārt, Vispārējā tiesa atzīst, ka Komisija, izvērtējot aplūkotās EPI 1., 3., 6. un 8. priekšlikumu, nav pieļāvusi nevienu acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Tādējādi, runājot par **1. priekšlikumu**, Komisija apstrīdētajā paziņojumā, motivējot atteikumu veikt priekšlikumā minēto pasākumu, pamatoti min Eiropas Padomes hartu ⁷. Tas, ka Savienība nav šīs hartas dalībniece, nepierāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo prasītāja neapstrīd, ka Savienība regulāri atsaucas uz šo tiesību aktu kā juridisku instrumentu, kurā noteiktas pamatnostādnes reģionālo un minoritāšu valodu veicināšanai un aizsardzībai. Turklāt, novērtējot Savienības rīcību šajā jomā, nav nozīmes tam, ka dažas dalībvalstis šo hartu vēl nav parakstījušas vai ratificējušas. Tāpat arī nevar tikt prasīts, lai Komisija, izvērtējot EPI, ņemtu vērā vienīgi tos Savienības tiesību aktus, kas attiecas uz visām dalībvalstīm un personām, kuras tā skar. Turklāt nav nozīmes tam, ka tiesību akts, aplūkots atsevišķi, neļauj pilnībā sasniegt EPI izvirzītos mērķus, ja visi tiesību akti un pasākumi, ko Komisija ir minējusi apstrīdētajā paziņojumā, kopā var palīdzēt īstenot minētos mērķus.

Arī attiecībā uz **3. priekšlikumu** Vispārējās tiesas ieskatā Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka Eiropas Padomes Eiropas Moderno valodu centra (turpmāk tekstā – “EMVC”) veiktie uzdevumi, izvirzītie mērķi un īstenotie pasākumi var palīdzēt īstenot priekšlikumā izvirzītos mērķus – stiprināt it īpaši reģionālo un minoritāšu valodu nozīmīguma apzināšanos un sekmēt daudzveidību dažādos līmeņos.

Šajā ziņā Komisija apstrīdētajā paziņojumā ir pamatoti paudusi uzskatu, ka sadarbības saglabāšana un attīstīšana jomās, kas atbilst tām, kuras prasītāja ir vēlējusies uzticēt lingvistiskās daudzveidības centram, ar citu starptautisko organizāciju, proti, ar EMVC, kam ir pievienojies vairums Savienības dalībvalstu un kas ir cieši saistīta ar Eiropas Padomi, var palīdzēt īstenot 3. priekšlikumā izvirzītos mērķus un novērst centienu un resursu dublēšanos.

Par **6. priekšlikumu**, ciktāl tā mērķis ir panākt ar pilsonību saistīto tiesību paplašināšanu attiecībā uz bezvalstniekiem un viņu ģimenēm, kas visu dzīvi ir nodzīvojušas savā izcelsmes valstī, Vispārējā tiesa atgādina, ka dalībvalsts pilsonības esamība ir absolūti nepieciešams nosacījums, lai persona varētu iegūt un saglabāt Savienības

⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV 2010, L 95, 1. lpp.).

⁶ Spriedums, 2022. gada 9. jūnijs, *Préfet du Gers* un *Institut national de la statistique et des études économique*, [C-673/20](#) (skat. arī paziņojumu presei Nr. [98/22](#)).

⁷ Eiropas Padomes 1992. gada 5. novembra Eiropas Reģionālo vai minoritāšu valodu harta (Eiropas Līgumu sērija – Nr. 148).

pilsoņa statusu un izmantot visas ar to saistītās tiesības. Tādējādi atbilstoši iepriekš minētajam spriedumam *Préfet du Gers* un *Institut national de la statistique et des études économique*, tiesības, kas saistītas ar Savienības pilsoņa statusu, nevar tikt paplašinātas, tās attiecinot uz personām, kurām nav dalībvalsts pilsonības. Turklāt Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka ar tās rīcības plānu attiecībā uz integrāciju un sociālo kohēziju ⁸ var tikt ņemta vērā bezvalstnieku vajadzība labāk integrēties sabiedrībā, sniedzot labākas nodarbinātības un izglītības iespējas, kā arī labākas sociālās iespējas.

Attiecībā uz **8. priekšlikumu** Vispārējā tiesa uzsver, ka Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva jau tagad atvieglo audiovizuālo mediju pakalpojumu – tostarp audiovizuālā satura no noteiktas dalībvalsts kaimiņu dalībvalstīm – uztveršanu un retranslāciju visā Savienībā, turklāt valodās, kuras var interesēt personas, kas pieder pie nacionālajām minoritātēm, kuras dzīvo pirmajā minētajā dalībvalstī. Turklāt Komisija ir pareizi uzskatījusi, ka šīs direktīvas piemērošanas uzraudzība var palīdzēt īstenot minētajā priekšlikumā izvirzīto mērķi, proti, uzlabot piekļuvi dažādas izcelsmes un valodu audiovizuālajam saturam. Līdz ar to Komisija pamatoti varēja secināt, ka, lai sasniegtu 8. priekšlikumā izvirzīto mērķi, iepriekš minētā direktīva nav jāgroza.

ATGĀDINĀJUMS. Prasības atcelt tiesību aktus ir vērstas uz to, lai atceltu Savienības iestāžu tiesību aktus, kas ir pretrunā Savienības tiesībām. Noteiktos apstākļos dalībvalstis, Eiropas iestādes un privātpersonas var celt prasību atcelt tiesību aktu Tiesā vai Vispārējā tiesā. Ja prasība ir pamatota, tiesību akts tiek atcelts. Attiecīgajai iestādei ir jānovērš iespējamās nepilnības tiesiskajā regulējumā, kas radušās sakarā ar tiesību akta atcelšanu.

ATGĀDINĀJUMS. Apelācijas sūdzību, kas attiecas tikai uz tiesību jautājumiem, par Vispārējās tiesas nolēmumu var iesniegt Tiesā divu mēnešu un desmit dienu laikā no nolēmuma paziņošanas brīža.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

[Pilns sprieduma teksts](#) tiek publicēts CURIA tīmekļvietnē pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Marta Ošleja ☎ (+352) 4303 6005.

Palieciet ar mums!

⁸ Komisijas paziņojums Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Rīcības plāns par integrāciju un iekļaušanu 2021–2027" (COM(2020) 758 *final*).